

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
6.Bf.367/2024/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2025. március 26. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A különös kegyetlenséggel, több ember és védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett emberölés büntettének kísérlete miatt Terhelt1 vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2024. október 7. napján kihirdetett 22.B.492/2023/39. számú ítéletét helybenhagyja.

Terhelt1 vádlott köteles a másodfokú eljárás során felmerült 16800.- (tizenhatezer-nyolcszáz) forint büntügyi költséget az államnak megfizetni.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2024. október 7. napján kihirdetett 22.B.492/2023/39. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntettének kísérletében [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont, f) pont, j) pont]. Ezért őt 19 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A bíróság kötelezte továbbá a vádlottat az eljárás során felmerült 1.462.375 forint büntügyi költség megfizetésére.

[2] A kihirdetett ítéletet az ügyész és a vádlott tudomásul vette, ellene a védő enyhítés érdekében fellebbezett.

[3] A védő a fellebbezése írásbeli indokolásában előadta, hogy álláspontja szerint az elsőfokon eljáró bíróság nem kellő súllyal vette figyelembe a vádlott hátrányos személyi körülményeit. Arra a lényeges körülményre nem tért ki, hogy a vádlott piromániás személyiségzavara milyen mértékben volt okozati összefüggésben a tragikus esemény bekövetkeztével, miközben az iratanyagból kiderül, hogy a vádlott egész életét végigkísérte a kényszeres gyújtogatás. A védelem álláspontja szerint ezen körülmény alapos vizsgálata

körében az elsőfokú bíróságnak ki kellett volna hallgatnia a vádlott édesapját, aki ugyanilyen személyiségzavarral küzd, továbbá fel kellett volna hívnia a szakértőt szakvéleménye kiegészítésére ezen lényeges körülmény vizsgálatát illetően. Az önhibából eredő ittas állapot súlyosító körülményként történő értékelése körében pedig figyelemmel kellett volna lennie arra, hogy önmagában az ittas állapot nem járt volna feltétlen gyűjtogatással, ha a vádlott gyermekkorában nem éli át azt, hogy az édesapja rájuk gyűjtja a házat. A védő hivatkozott továbbá arra, hogy a vádlott mentális egészsége a fogvatartás alatt jelentős mértékben megromlott, ez a folyamat az elsőfokú ítélet kihirdetése óta tovább folytatódott, erre vonatkozóan a vádlott a nyilvános ülésen kíván orvosi dokumentációt bemutatni. Minderre figyelemmel a védő enyhébb büntetés kiszabását indítványozta.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.828/2024/3. számú átiratában a védelmi fellebbezést nem tartotta alaposnak. Utalt arra, hogy a másodfokú felülbírálat terjedelme a Be. 590. § (3) bekezdése alapján korlátozott. Álláspontja szerint a törvényszék az eljárást a perrendi szabályokat betartva folytatta le, hatályon kívül helyezést eredményező abszolút vagy relatív hatályú eljárási szabálysértést nem vétett. Az elsőfokú ítélet megalapozottsága a Be. 591. § (2) bekezdésének a) pontja alapján nem vizsgálható. A törvényszék indokolási kötelezettségének a Be. 562. § (2) bekezdésében írtaknak megfelelő mértékben eleget tett. Az általa megállapított tényállásból a törvényszék okszerűen következtetett Terhelt1 vádlott bűnösségére és – figyelembe véve a 3/2013. BJE határozatban írtakat – a vádlott terhén megállapított bűncselekményt is törvényesen minősítette. Helyesen mutatott rá, hogy a vádlottal szemben a fő szabály szerinti, az elkövetéskor hatályos büntetőtörvény alkalmazásának van helye, a jelenleg hatályos Btk. alkalmazása ugyanis a terheltre – a feltételes szabadságra bocsátás kizártsága folytán – kifejezetten hátrányosabb lenne.

[5] A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen tárta fel, azokat a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség az alábbiak szerint indítványozta pontosítani. Egyetértett azzal, hogy a kísérlet enyhítő hatása csekély, mivel sértett1 sértett tekintetében a halálos eredmény a vádlottól független okból, más személy közbelépésére visszavezethetően maradt el. A bírói gyakorlat szerint több emberen elkövetett emberölés bűntettének kísérlete esetén a cselekménynek kísérleti szakban maradása általában egyébként sem értékelhető nagyobb nyomatékkel, ha a cselekmény folytán az egyik sértett az életét vesztette – ahogy az jelen ügyben is történt. Az időmúlásnak – a törvényszék álláspontjával szemben – lényegében nincs enyhítő hatása, hiszen a vádlott terhére életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegetett, többszörösen minősülő, el nem évülő élet elleni bűncselekményt állapított meg a bíróság. Ugyanakkor enyhítő hatást kell tulajdonítani annak, hogy a vádlott a bűncselekményt fiatal felnőttként követte el, bár ezt relativizálja, hogy a bűncselekményt a terhelt az ellene lopás vétsége miatt folyamatban volt büntetőeljárás hatálya alatt valósította meg.

[6] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség utalt rá, hogy az ítélezési gyakorlat következetes ate tekintetben, hogy a többszörösen minősülő élet elleni cselekmények esetében az életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása általában szükséges, jelen ügyben azonban – mivel a bűncselekmény elkövetésekor a 20. életévét még nem töltötte be – a vádlottal szemben határozatlan idejű szabadságvesztés kiszabásának a Btk. 41. § (1) bekezdés 1.

mondata értelmében nem volt helye. Mindezeket is figyelembe véve helyesen helyezkedett a törvényszék arra az álláspontra, hogy a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok elérése érdekében Terhelt¹ vádlottal szemben a középértéket meghaladó tartamú szabadságvesztés büntetés és maximális tartamú közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása szükséges. A büntetés tetтарыos, kellően igazodik a feltárt és a fentiek szerint helyesbítendő súlyosító és enyhítő tényezőkhoz, így a büntetés lényeges enyhítésére a cselekmény konkrét tárgyi súlyára, a terhelt – a bűncselekmény végrehajtási módjában is megnyilvánuló – fokozott társadalomra veszélyességére tekintettel törvényes alap nincs. Az elsőfokú ítélet járulékos rendelkezéseit a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség szintén törvényesnek tartotta.

[7] A leírtak alapján azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 22.B.492/2023/39. számú ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

[8] A védő a másodfokú nyilvános ülésen a fellebbezése írásbeli indokolásában írtakat fenntartotta, azt megismételni nem kívánta, ezzel együtt ismételten kifogásolta, hogy a törvényszék a büntetés kiszabása során nem fordított kellő gondot, így nem is értékelte megfelelően enyhítő körülményként a vádlott gyermekkorában felmerült körülményt, miszerint a vádlottnak volt gyújtogatással kapcsolatos negatív élménye, hiszen elmondása szerint az édesapja a családra gyújtotta a házat. Ebből kifolyólag ez álláspontja szerint nyilvánvalóan hatással lehetett a vádlottra és elősegíthette a cselekmény elkövetését, ezt a körülményt azonban az igazságügyi szakértő sem vizsgálta. Ezzel együtt a szakértői vélemény kiegészítésére irányuló bizonyítási indítványt a másodfokú eljárásban sem terjesztett elő.

[9] Az ügyészség képviselője a nyilvános ülésen az átiratában írt észrevételeit teljes egészében fenntartotta az ítélet helybenhagyását indítványozta. Kiemelte, hogy az ítélet tényállása a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja alapján nem támadható. A büntetés kiszabásánál kérte figyelembe venni a következetes és többek között a Fővárosi Ítéltábla 16.Bf.283/2018/27. számú ítéletében (a „Teréz körúti robbantásos” ügyként elhíresült ügyben is kifejezésre juttatott) ítélezési gyakorlatot is, miszerint a többszörösen minősülő, el nem évülő élet elleni bűncselekmény elkövetése esetén az életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása általában szükséges, jelen esetben pedig életfogytig tartó (határozatlan idejű) szabadságvesztés kiszabására a vádlott számára kedvezőbb elbírálást eredményező, az elkövetéskor hatályos

Btk. 41. § (1) bekezdés 1. mondata alapján nem kerülhetett sor, mivel a vádlott a cselekmény elkövetésekor a 20. életévét még nem töltötte be. Álláspontja szerint a feltárt büntetiskiszabási körülmények alapján a cselekmény konkrét tárgyi súlyát és a vádlott fokozott társadalomra veszélyességét is figyelembe véve a büntetés enyhítésére nincs törvényes alap.

[10] A vádlott a nyilvános ülésen az utolsó szó jogán megbánásának adott hangot azzal, hogy nem is akar emlékezni a történetekre, illetve azóta is azt kívánja, bárcsak ő halt volna meg, nem pedig sértett², akinek – vele ellentétben – volt családja is, neki viszont nem volt élete. Elmondta, hogy aznap éjjel hideg volt, sértett¹ kérte meg sértett²ot, hogy rakjanak

tüzet, elalvás előtt együtt drogoztak, majd arra eszmélt, hogy ég minden, továbbá senkinek nem kívánta, hogy azt lássa, amit akkor ő látott. Egyebekben a vádlott a másodfokú eljárás során a védő fellebbezésének írásbeli indokolásában írtakkal ellentétben nem csatolt az egészségi állapotának a fogvatartása alatt, azzal összefüggésben bekövetkezett romlásával kapcsolatos orvosi dokumentációt.

[11] A védő által bejelentett fellebbezés folytán a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (3) bekezdésében írtakra figyelemmel – korlátozottan – bírálta felül. Felülbírálata ezért a Be. 590. § (5) bekezdés a-d) pontjai alapján a hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabályok megtartására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó ítéleti rendelkezésre terjedt ki. A fellebbviteli bíróság a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja alapján nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, és határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította, tekintettel arra, hogy a fellebbezést kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be, és sem a vádlott, sem az ügyész nem élt a fellebbezés jogával. A felülbírálat ezért kizárólag a vádlottal szemben kiszabott büntetésre vonatkozó sérelmezett rendelkezést, valamint a Be. 590. § (5) bekezdés c) pontja alapján a bűncselekmény jogi minősítését érinti.

[12] A fellebbviteli bíróság azonban a Be. 590. § (5) bekezdése a) pontjában írtakra figyelemmel az ítélet fellebbezéssel nem érintett része tekintetében is felülbírált az elsőfokú eljárást. Így vizsgálta azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem vétett-e a Be. 608. § (1) bekezdésében írt, az ítélet abszolút hatályon kívül helyezését eredményező abszolút vagy relatív eljárási szabálysértést.

[13] A másodfokú bíróság a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja alapján, az előzőekben kifejtettek szerint nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

[14] A másodfokú bíróság a korlátozott felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárása teljes mértékben perrendszerű volt, nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely megalapozná az ítélet hatályon kívül helyezését, hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút, illetve relatív eljárási szabálysértésre egyebekben egyik érdekelt sem hivatkozott. A törvényszék maradéktalanul betartotta a Be. LXXVI. és LXXVII. fejezetében rögzített perrendi szabályokat. Az előkészítő ülésen a vádlott az elsőfokú bíróság által teljes körűen fogantatosított törvényes figyelmeztetéseket követően a bűnösségét nem ismerte be és nem mondott le a tárgyaláshoz való jogáról, ezért a bíróság a Be. 508. § a) pontja alapján hozott végzésével az ügyet törvényesen utalta tárgyalásra.

[15] Az elsőfokú bíróság a vádlott cselekvősege tekintetében a vádirattal jórészt egyezően, azonban azt a tettarányosság keretein belül kiegészítve az ítélet [10] bekezdésétől [23] bekezdéséig terhelő tartalmú történeti tényállást rögzített. A törvényszék a vádtól részben

eltérően, a Btk. 160. § (2) bekezdés c) pontjának, nevezetesen az aljas indokból való elkövetésnek, mint minősítő körülménynek a mellőzésével, a 3/2013. BJE határozatban írtaknak megfelelően törvényesen minősítette a vádlott élet és testi épség elleni bűncselekményét a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés d), f) és j) pontja szerint minősülő emberölés bűntette kísérletének.

[16] Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a tűzhalál okozásával megvalósított élet elleni bűncselekmény kimeríti a Btk. 160. § (2) bekezdés d) pontja szerinti különös kegyetlenséggel történő elkövetési módot. Ezzel kapcsolatosan az ítélet indokolásának [28] bekezdése szorul helyesbítésre, mivel nyilvánvaló elírás folytán került a Btk. 160. § (2) bekezdés d) pontja helyett a c) pont megjelölésre a különös kegyetlenséggel történő elkövetés megállapításának jogszabályi helyeként.

[17] Ezen túlmenően egységes a gyakorlat abban is, hogy az alvó ember védekezésre képtelennek minősül, hiszen amíg ezen állapota fennáll, magát a védekezést igénylő helyzetet sem észleli. Jelen esetben pedig a vádlott által tudottan mind sértett², mind pedig sértett¹ sértettek aludtak, amikor a vádlott a fekvőhelyük mellett lévő, benzint tartalmazó fémedényt rárugta a matracon hátán fekvő és alvó sértett² sértett testére, de elalvásukat megelőzően sértett² az igazságügyi toxikológiai szakértői vélemény alapján kábítószer/új pszichoaktív anyagot, továbbá tanúvallomások alapján sértett¹ alkoholt fogyasztott, amely a védekezésre képtelen állapotukat nyilvánvalóan tovább fokozta. Ezért a Btk. 160. § (2) bekezdés j) pontja szerinti minősített eset elkövetésének megállapítása is törvényes.

[18] Osztotta a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletének [29] bekezdésében rögzített azon, a 3/2013. Büntető jogegységi határozat II/6. pontjában írtakon alapuló álláspontját is, miszerint jelen esetben a több emberen elkövetett emberölés bűntettének kísérlete állapítható meg, tekintettel arra, hogy – ahogy arra a törvényszék is utalt – a bűncselekmény befejezettségéhez legalább két ember halálának a bekövetkezése szükséges. Így feltéve, hogy az elkövető szándéka több személy életének kioltására irányul (mint jelen esetben kétséget kizáró módon megállapíthatóan), egy sértett halála és egy további kísérleti szakban rekedt ölési cselekmény esetén a több ember sérelmére elkövetett emberölés bűntettének a kísérlete állapítható meg.

[19] Jelen esetben a vádlott egyetlen akarat elhatározásból fakadóan egy időben kísérlete meg több ember életét kioltani, és az ölési cselekmény folytán, azzal ok-okozati összefüggésben egy személy (sértett²) halála be is következett, egy további sértett, sértett¹ vonatkozásában pedig kísérleti szakban rekedt az ölési cselekmény, hiszen őt kimentették az égő lakrészből, így az ő sérülései nem vezettek a halálához. Ebből következően a Btk. 160. § (2) bekezdés f) pontjában írt minősített eset, a több emberen elkövetés Btk. 10. § (1) bekezdése szerinti kísérlete volt megállapítható.

[20] A másodfokú bíróság utal arra, hogy bár a törvényszék az aljas indokból elkövetést, mint a Btk. 160. § (2) bekezdés c) pontjában írt minősítő körülményt a vádtól eltérően nem látta megállapíthatónak, és így nem is róta Terhelt1 vádlott terhére, ennek indokát azonban az írásba foglalt ítéletben nem adta. Azonban az ítélet szóbeli indokolásában erre a jegyzőkönyv tanúsága szerint kitért, mely érveit a másodfokú bíróság osztotta, mint ahogyan a fellebbviteli főügyészség is. A 3/2013. BJE II/3. pontja szerint ugyanis önmagában az a körülmény, hogy az elkövető szerelmi kapcsolatból eredő indulat, féltékenység hatása alatt cselekszik, még nem szolgálhat alapul az aljas indokból elkövetés megállapítására, az aljas indok megállapíthatósága pedig a jelen felülbírálat tárgyát képező és a felülbírálat során irányadó tényállás alapján nem áll fenn.

[21] Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének a Be. 562. § (2) bekezdése alapján megfelelő mértékben tett eleget.

[22] A kiszabott büntetés enyhítésére irányuló fellebbezés alaptalan.

[23] Helyesen járt el a törvényszék, amikor a Btk. 2. § (1) bekezdésében írtak alapján vizsgálódva a cselekmény elkövetésekor hatályos büntető törvény szerint bírálta el a vádlott cselekményét, hiszen az elbíráláskor hatályos törvény alkalmazása a vádlottra nézve a feltételes szabadságra bocsátás kizárására tekintettel kifejezetten kedvezőtlenebb lenne.

[24] A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó enyhítő és súlyosító körülményeket jórészt helyesen tárta fel. Helyesen járt el a törvényszék, amikor a cselekmény kísérleti szakban rekedését csak kisebb súllyal értékelte a vádlott javára figyelemmel arra, hogy sértett1 esetében a halálos eredmény elmaradása a vádlottól független okból, egy harmadik személy – tanú3 – közbelépése miatt maradt el, a vádlott a maga részéről mindent megtett ezen sértett halála bekövetkezése érdekében is. Egyebekben a vádlott által az utolsó szó jogán hivatkozottakra – miszerint inkább ő halt volna meg – figyelemmel is utal arra a másodfokú bíróság, hogy a lángoló alsó végtagokkal menekülő és az égő épületet a szakértői véleményben rögzítettek szerint az ilyenkor életbelépő életben maradási ösztön, illetve a felszabaduló adrenalin mennyiség miatt 10-15 méterre elhagyó rendkívüli fájdalmat és kínokat átélő, segítségre szoruló sértett2nak nem nyújtott segítséget, Tihanyi Dóraért sem ment vissza a lángoló épületbe, a vádlott a helyszínt elhagyta. Itt szükséges továbbá – ugyancsak az utolsó szó jogán, a vádlott család nélkül való felnövése miatt átélt traumára hivatkozására tekintettel – utalni arra is az elsőfokú bírósággal egyetértve, hogy a vádlottat jelen cselekmény elkövetése után hozzátartozója (édesapja) sérelmére elkövetett erőszakos, személy elleni bűncselekmény – folytatólagosan elkövetett rablás büntette, folytatólagosan elkövetett testi sértés büntette – elkövetése miatt el is ítélték (Budai Központi Kerületi Bíróság 4.B.252/2021/75.számú ítélet). Ez azonban bár jelen ügyben az időben később történt elkövetés miatt súlyosító körülményként nem értékelhető, de a másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlott állításával szemben a családi kötelékek hiányára, a bizonyosan nehéz gyermekkorra való hivatkozás az élet elleni szándékos, rendkívüli fájdalom okozásával járó bűncselekmény elkövetésére nem szolgálhat mentségül.

[25] Egyebekben helyesen hivatkozott arra a fellebbviteli főügyészség, hogy a több emberen elkövetett emberölés büntetnének kísérlete esetén a cselekmény kísérleti szakban maradása nem értékelhető nagyobb nyomattal a vádlott javára, ha a cselekmény folytán az egyik sértett az életét vesztette (BH1980.367. II. pont.) A vádlott terhére kellett értékelni továbbá a büntetett előéletét. Ezen túlmenően jelen esetben a másfokú bíróság álláspontja szerint az időmúlásnak – lévén, hogy a vádlottal szemben többszörösen minősülő, el nem évülő élet elleni bűncselekmény elkövetését állapította meg a bíróság – nincs különösebben jelentős enyhítő hatása, azonban ezzel szemben a többszörösen minősülés, illetve hogy a jelen ügy tárgyát képező cselekmény elkövetésekor az ellene lopás vétsége miatt folyamatban lévő büntetőeljárás hatálya alatt állt, a terhére értékelendő.

[26] Az 56. Bkv. II/1. pontja szerint további enyhítő körülmény, hogy a bűncselekményt fiatal felnőttként követte el, azonban az ítéltábla álláspontja szerint ez különösebb nyomattal nem vehető figyelembe, tekintettel arra, hogy éppen ez okból – mivel a bűncselekmény elkövetésekor a 20. életévét még nem töltötte be a vádlott – vele szemben a Btk. 41. § (1) bekezdés 1. mondata értelmében nem volt helye határozatlan idejű (életfogytig tartó) szabadságvesztés kiszabásának, a terhére megállapított bűncselekmény büntetési tétele ezért tíz évtől húsz évig terjedő szabadságvesztés.

[27] Az ítéltábla teljes mértékben egyetértett azzal az elsőbírői állásponttal, miszerint a feltárt súlyosító körülmények számára és nyomattárára tekintettel a Btk. 79. §-ban meghatározott büntetési célok elérése érdekében a vádlottal szemben a középértéket meghaladó tartamú szabadságvesztés és a maximális tartamú közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása egyértelműen indokolt és szükséges. A 19 évben meghatározott tartamú szabadságvesztés büntetés tetтарыыы, a cselekmény tárgyi súlyára és a vádlott személyében rejlő magas fokú társadalomra veszélyességre figyelemmel a büntetés mértékének enyhítésére nincs törvényes alap.

[28] A védő fellebbezésének írásbeli indokolásában előterjesztett, a szakértői bizonyítás hiányosságára vonatkozó kifogására tekintettel rámutat az ítéltábla, hogy a Fővárosi Törvényszék a 34. sorszám alatti jegyzőkönyv tanúsága szerint a 2024. szeptember 6. napján tartott tárgyaláson ismertette a nyomozati iratok 2. kötet 1137. oldalától elfekvő, a vádlott vonatkozásában készült és szakértő3 és szakértő4 igazságügyi szakértők által készített egyesített elmeorvos- és orvosszakértői lelet és vélemény véleményi részét, a jelenlévők – köztük a vádlott és védője – részéről bizonyítási indítvány, így akár a szakértői vélemény kiegészítését célzó indítvány nem hangzott el.

[29] Egyebekben a szakértő kirendelő határozatban feltett kérdések között szerepelt az is többek között, hogy észlelhető-e a vádlottnál olyan pszichés elváltozás, amely összefüggésbe hozható a bűncselekménnyel (11. kérdés), illetve kimutatható-e a vádlott személyiségfejlődésének és magatartásának kialakulását károsító előzményes organikus betegség, vagy trauma (14. kérdés), továbbá a vizsgált személy környezetének mennyiben

volt szerepe a személyisége, magatartásra, életvitele, illetve az esetleges személyiségfejlődés – torzulásának kialakulásában (15. kérdés) stb. Ebből következően az igazságügyi szakértői vizsgálat tárgyát képezte mindezen körülmények vizsgálata, a szakértői az álláspontjukat ennek megfelelően alakították ki. Eszerint Terhelt1 vádlott többek között "(...) az átlagosnál jobb produktivitású, magas aktivációs szintű, ötletes megoldásokra is képes, érdeklődő, gazdag élményvilágú, érzelmileg éretlen, könnyelműsége hajlamos, énes, egocentrikus, nárcisztikus jegyeket mutató személy irreális kötődési vágygal (...) rendezetlen, elhanyagoló családi milióval rendelkező, iskolai végzettségének megfelelő intellektusú, jó produktivitású és verbalitású, kreatív, gazdag élményvilágú, de csekélyebb ambíciójú (...), személy azonban elmeorvosi szempontból mentális zavarban nem szenved a diszharmonikus személyiségfejlődés és az elhanyagoló családi háttér, intézeti neveltetés, gyökértelen, valódi támasz nélküli létezése ellenére sem. Sem a vizsgálat idején, sem pedig a terhére rótt cselekmény elkövetésének idején nem szenvedett olyan elmeorvos állapotban, így különösen elmebetegségben, gyengeelméjűségben, szellemi leépülésben, tudatzavarban, vagy olyan jellegű és mélységű személyiségzavarban, mely kizárta vagy korlátozta volna cselekménye társadalomra való veszélyességének felismerésében, vagy hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjen.

[30] A törvényszék a büntetés végrehajtási fokozatáról, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról a törvénynek megfelelően határozott, mint ahogyan a bűnügyi költség viseléséről is.

[31] A fentiekre tekintettel a Fővárosi Törvényszék ítéletét – annak helyes indokai alapján – a Fővárosi Ítéltábla a Be. 605. § (1) bekezdése alapján teljes körűen helybenhagyta.

[32] A Fővárosi Ítéltábla a Be. 613. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a másodfokú eljárás során a kirendelt védő eljárásával kapcsolatban felmerült bűnügyi költség megállapításáról és annak vádlott általi viseléséről.

Budapest, 2025. március 26.

Dr. Belovai Henriette s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mészáros László s.k.
előadó bíró

Dr. Szabó Éva s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 22.B.492/2023/39. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.367/2024/7. számú végzése folytán 2025. március 26. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2025. március 26.

Dr. Belovai Henriette s.k.
a tanács elnöke